

ESPAI D'OPINIONS **Nº86**
Novembre 2011

Biel Huguet

President

Entesa per Mallorca



SEMPRE HEM DE TRAVELAR ALLÀ MATEIX?

La meva primera feina d'una certa responsabilitat en política va ser fa quasi sis anys, al començament del 2006, quan vaig ser el coordinador de la ponència econòmica per al Congrés del PSM. Hi parlàvem de moltes coses, però la idea principal que defensàvem era que no podíem parlar de les qüestions culturals, socials o territorials (els temes habituals del món del nacionalisme progressista, els àmbits on es trobaven més còmodes la immensa majoria de la militància) si no parlàvem més d'economia. Havíem de transmetre que l'economia era una prioritat, també, perquè sense una economia forta, sense prosperitat, seria difícil plantejar els avenços nacionals i de progrés a què aspiràvem.

Les coses han canviat molt d'ençà d'aquells temps d'eufòria immobiliària i de consum desbocat. Ara l'economia ja és la prioritat absoluta que tot ho condiciona, la urgència està servint d'excusa per resoldre altres qüestions i tothom coneix una nova terminologia econòmica que hagués estat impensable fa uns anys. La veritat és que és una crisi global, i immobiliària, i bancària, i de deute sobirà europeu, però a Mallorca també és una crisi de model econòmic, de model social fins i tot. Per sortir-ne, els canvis hauran de ser profunds, molta gent s'haurà de reinventar i molts d'hàbits hauran de canviar, a tots els nivells; ja està passant, de fet, però a la mala.

Ara és temps de parlar de crear ocupació (que és la prioritat) però la urgència no es pot quedar en la visió a curt termini, la urgència no pot condicionar el futur. Ara el que és important és plantejar (urgentment, això sí) quin és el model econòmic que necessitam, on volem anar, i actuar en conseqüència. Les presses, les limitacions, o les posicions egoistes i/o poc assenyades, no ens poden dur a seguir aplicant la recepta habitual, la recepta que ha impulsat el creixement dels darrers cinquanta anys: més ciment. La solució no és, com pareix que planteja aquest Govern, més centres comercials, parcs temàtics, pisos, camps de golf (amb més xalets), autopistes o més urbanitzacions, incloent-hi ara, a més, urbanitzacions a la serra de Tramuntana (més enllà d'Es Guix, vull dir).

Hem de passar pàgina d'una vegada, deixar de banda la cultura de l'especulació, del consum de territori, pràctiques en les quals molta gent va caure i que dugueren al límit Munar i Matas. Això s'ha acabat, i això s'ha d'acabar, no podem continuar així. No és temps de més ciment sense mesura, ni de plusvàlues o requalificacions tèrboles, ni d'interessos generals que no ho són; és temps d'esforç, d'austeritat, de gestionar més eficientment els impostos que a tots ens costa tant pagar, és temps de crear valor afegit, d'emprenedoria, de formació, d'innovació, d'augmentar la productivitat. És temps de cercar més la qualitat que la quantitat.

Tenim una gran sort: depenem del turisme, un dels sectors que més funcionen, i un coixí molt sòlid a partir del qual refer-nos. Ara, però, hem d'anar més enllà, hem de millorar l'oferta turística en un sentit molt ampli, apostar pels sectors estratègics (audiovisual, informàtic, energètic...), impulsar amb molt de rigor la mobilitat i afavorir la rehabilitació i les reformes d'hotels, d'habitatges i de barris. Fer molta feina en positiu, amb seny i generositat, fent costat a qui crea ocupació i pensant molt en el futur, perquè el creixement que plantejem ha de ser sostenible; la sostenibilitat ja és un requisit imprescindible a qualsevol societat avançada, i més ho hauria de ser a una illa on de ciment ja fa temps que en sobra.

Segurament no tenim les eines que farien falta, especialment mentre siguem víctimes de l'espoli financer al qual Madrid, via PP i PSOE, ens sotmet, però això no treu que hi podem fer molt més del que hi hem fet. No crec que tot el que fa el PP estigui malament, i tampoc crec que una majoria absoluta els doni la raó absoluta.

Aconseguir amplis consensos, amb responsabilitat, seria la millor recepta per generar confiança, i facilitaria, per exemple, l'accés al crèdit, a tots nivells. Cal amplis consensos, també, per reclamar un finançament autonòmic que ens és essencial. És evident que amb l'endeutament que tenim, i amb el nivell de despesa que havíem assumit, hi ha retallades que són inevitables i que s'han de fer. Però hi ha una cosa més important: s'ha de mostrar una sortida clara, i això només es farà si sabem bé on anam, cosa que no pareix que estigui passant. Després faran falta, d'una banda, inversions decidides i amb uns objectius ben justificats; d'una altra, una fiscalitat més justa i més progressiva, i finalment, deixar de banda tantes retallades que, a més de ser injustes, l'únic que fan és asfixiar encara més l'economia, el consum i la confiança.